

Д-р Едуард Бах

Излекувай сам себе си

Обяснение на истинската причина и лекуване на болестите

Д-р Бах показва кои са жизнените принципи, които ще ръководят медицината в близкото бъдеще и вече ръководят някои от по-напредналите членове на лекарската професия днес. Следователно неговата книга влиза направо в практическата страна на медицината.

Тази книга е посветена на всички страдащи и на онези, които са в беда

Първа глава

Целта на тази книга не е да внуши, че изкуството лекуване не е необходимо; далече сме от каквато и да било такава мисъл; но смирено се надяваме, че тя ще бъде пътеводител на онези, които се решават да потърсят вътре в себе си истинското начало на своите болести, така че да могат да подпомогнат себе си в своето излекуване. Освен това, надяваме се, че тя може да подтикне както тези от медицинската професия, така и от религията, които истински милеят за доброто на човечеството, да удвоят своите усилия в търсене облекчение за човешките страдания и така да се ускори денят, когато победата над болестите ще бъде пълна.

Главната причина за неуспеха на съвременната медицина е, че тя борави с резултати, а не с причини. Вече векове истинското естество на болестите е било замаскирано от материализма и по този начин на самите болести е давано всякаква възможност да увеличават своите вреди, тъй като те не са били атакувани в са мия им произход. Положението е като на неприятел, силно укрепен в хълмове, от които непрекъснато води партизанска война, докато хората, игнориращи укрепления гарнизон, се задоволяват с поправяне на повредените къщи и погребване на мъртвите, резултат от нападенията на мародерите. Общо казано, такова е положението в медицината днес; нищо повече освен подкърпване на атакуваните и погребване на убити те, без да се насочва нито мисъл към истинската крепост.

Болестите никога не ще бъдат излекувани или унищожени чрез настоящите материалистични методи по простата причина, че болестта в своето начало не е материална. Онова, което ние познаваме като болест, е крайният резултат във физическото тяло, крайният продукт на дълбоко и дълго действащи сили и дори и самото материално лекуване и да е успешно, то това е само временно облекчение, ако не се премахне истинската причина. Съвременната насока на медицинската наука, като изкривява истинската причина на болестта и като я съсредоточава според материалистичните термини във физическото тяло, твърде много е увеличила нейната сила, първо, като е отстранила мисълта на хората от нейния произход и оттам от ефикасния метод на атакуване и второ, като я е локализирала в тялото, по този начин е замъглила истинската надежда за възстановяване и е изградила един огромен болестен комплекс на страх, който всъщност нивга не би трябвало да съществува.

Болестта, по същина, е резултат на конфликта между Душа и Ум и никога не може да бъде изкоренена освен чрез духовно и умствено усилие. Такива усилия, правени правилно и с разбиране, както ще видим това по-късно, могат да излекуват и предотвратят болестта, като премахват онези основни фактори, които са нейната първопричина. Никакво усилие, отправено към тялото, не може да направи нищо повече освен повърхностно да поправи разрушението, а в това няма никакво излекуване, тъй като причината продължава да работи и всеки момент може отново да демонстрира своето присъствие под друга форма.

Всъщност, при много случаи, забележимото подобрене е вредно, защото то скрива от пациента истинската причина на заболяването му и при задоволството от очевидно подобро здраве, истинската причина, оставайки не забележима, може да набере сила. Сравнете тези случаи с онзи на пациент, който знае или който по някакъв начин е инструктиран от лекаря си относно естеството на златорните духовни или умствени сили, които работят и в резултат на които се е проявило онова, което ние наричаме болест на физическото тяло. Ако този пациент пряко се опита да неутрализира тези сили, здравето се подобрява веднага щом това успешно започне и когато бъде завършено, болестта ще изчезне. Това е истинското лекуване чрез атакуване на крепостта, самата основна причина на страданието.

Едно изключение в материалистичните методи на съвременната наука е Ханеман, основателят на хомеопатията, който, като осъзнава благотворната любов на Създателя и на Божеството, което пребивава вътре в човека, като проучва умствената нагласа на своите пациенти към живота, към заобикалящата ги обстановка и техните съответни болести, търси да намери в билките и в областите на природата лекарството, което не само ще излекува техните тела, но същевременно ще повдигне и техния умствен мироглед. Дано

неговата наука бъде разширена и доразвита от онези истински лекари, които имат присърце доброто на човечеството.

Петстотин години преди Христа някои лекари на древна Индия, работейки под влиянието на Буда, разви ли изкуството за лечение до такова съвършенство, че са били в състояние да премахнат хирургията, въпреки че хирургията на тяхното време е била толкова ефикасна, а може би и повече, отколкото нашата.

Такива мъже като Хипократ с неговите високи идеи за лекуване, Парацелз с неговата сигурност в божествеността на човека и Ханеман, който е съзнавал, че болестта започва на равнище над физическото - всички те са знаели твърде много за истинското естество и лекарствата за страданията. Колко неизказано страдание би било спестено на човечеството през последните 20-25 века, ако учението на тези велики учители на това изкуство е било следвано, но, както и в други неща, материализмът твърде силно е импонирал на Западния свят и то за вече толкова дълго време, че гласовете на онези, които са пречели и пречат, са се издигнали над съвета на тези, които са знаели истината.

Нека да кажем накратко, че болестта, въпреки че наглед е толкова жестока, е всъщност сама по себе си благотворна и за наше добро и, ако бъде правилно изтълкувана, тя би ни показала нашите съществени погрешки. Ако правилно бъде лекувана, тя би била причина за премахването на тези погрешки и ще ни оста ви по-добри и по-велики, отколкото преди разболяването ни. Страданието е поправителна мярка, която ни показва урок, който по други начини ние не сме успели да научим и никога не може да се премахне, докато не се научи този урок. Нека също така да стане известно, че при тези, които могат да разбират и са способни да четат значението на предварителните симптоми, болестта може да бъде предотвратена преди тя да започне, или пък върната в най-ранните ѝ стадии, ако се направят правилните, поправящи, духовни и умствени усилия. Не е необходимо да се отчайваме при какъвто и да е остър случай на болест, защото фактът, че все още имаме физически живот, показва, че Душата, която ни управлява, не е загубила надежда.

Втора глава

За да се разбере основата на болестите, трябва да се признаят известни съществени истини.

Първата от които е, че човекът има Душа, която е неговото истинско себе; Божествено, Велико Същество, Син на Създателя на всички неща, на което тялото, макар и да е земният храм на тази Душа, е само едно малко отражение; че нашата Душа, нашето Божество, което живее в нас и около нас,

планува за нас нашия живот, такъв какъвто Той го желае, и дотолкова, доколкото ние позволяваме това, винаги ни направлява, запазва и насърчава, наблюдателно и благотворно ни води винаги към нашето най-голямо добро; че то, нашето Висше Себе, бидейки искра от Всемогъщия, е следователно неуязвимо и безсмъртно.

Вторият принцип е, че ние, каквито се знаем в този свят, сме тук долу личности с цел да придобием всяко знание и опитност, които могат да се получат чрез земното ни съществуване, да развием добродетели, които ни липсват, и да изчистим всичко, което е лошо вътре в нас, и по този начин да напреднем към съвършенството на нашата природа. Душата знае каква заобикаляща среда и какви обстоятелства най-добре ще ни помогнат да придобием това и ето защо тя ни поставя в тези обстоятелства на живот, които са най-подходящи за тази цел.

Трето, трябва да осъзнаем, че краткото ни преминаване през тази земя, което ние наричаме живот, е само момент от протичане на нашата еволюция, какъвто е един ден в училище спрямо целия живот, и въпреки че понастоящем можем да виждаме и разбираме само този ден, нашата интуиция ни казва, че раждането далеч не е нашето начало и смъртта, далеч не е нашият край. Нашите Души, които всъщност сме ние, са безсмъртни, а телата, които виждаме, са временни, просто яздим ги като коне, за да направим едно пътуване, или пък ги използваме като инструменти, за да извършим дадена работа.

След това следва четвърти велик принцип, че докато нашите Души са в хармония с нашите личности, всичко е радост и спокойствие, щастие и здраве.

Само когато нашите личности напуснат пътеката, по която нашите Души желаят те да вървят, или чрез нашите собствени светски желания, или чрез увещанието на други, настъпва конфликт. Този конфликт е коренната причина на болести и нещастия. Независимо каква е нашата работа в света - ваксаджия или монарх, притежател на имоти или безимотен селянин, богат или беден - дотогава, докато ние извършваме тази специална работа, която ни диктува Душата, всичко е добро; а освен това можем да бъдем и сигурни, че в каквото и положение да се намираме в живота - богато или бедно, то съдържа уроците и опитностите, необходими в дадения момент за нашата еволюция, и ни дава най-добрите преимущества за себеразвитие.

Следният велик принцип е разбирането на Единството на всички неща: че Създателят на всички неща е Любов и че всичко, което ние осъзнаваме, в цялото свое разнообразие и множество от форми, е проявление на тази Любов, независимо от това дали то е планета или песъчинка, звезда или росна капчица, човек или най-низшата форма на живот. Ще стане възможно да схванем малко от тази концепция, като си представим нашия Създател като някакво огромно блестящо слънце на благоволение и любов и от центъра му

безкрайно число лъчи се излъчват във всяко направление и ние, и всичко, което възприемаме, сме частици в края на тези лъчи, изпратени да спечелят опитност и знание и в края на краищата да се върнат в големия център. И въпреки че нам всеки лъч изглежда отделен, той всъщност е част от големия център, от голямо то централно Слънце. Отделяне е невъзможно, защото веднага щом един лъч светлина бъде откъснат от своя източник, той престава да съществува. По този начин можем да разберем малко от невъзможността на отделянето, така както всеки лъч може да притежава своя индивидуалност, той все пак е част от великата, централна творческа сила. Така, всяко действие срещу нас самите или срещу другото засяга цялото, защото като причиняваме несъвършенство в една част, то се отразява на цялото, всяка частица от което, в края на краищата, трябва да стане съвършена.

Така виждаме, че има две възможни основни грешки: разделение между нашите Души и нашите личности и жестокост или злина срещу други, защото това е грях срещу Единството. Всяко едно от тези две носи конфликт, който води до болести. Разбиране на това къде правим грешка (която често ние самите не осъзнаваме) и усърдие да поправим грешката ще води не само до живот, изпълнен с радост и спокойствие, но също така води и до здраве.

Сама по себе си болестта е благотворна и има за цел отново да доведе личностите до Божествената воля на Душите; и така виждаме, че болестта е едновременно и предотвратима, и може да бъде избегната, тъй като бихме могли да осъзнаем грешката, която правим и да я коригираме чрез духовни и умствени средства и тогава не ще има нужда от суровия урок на страдание. Дава ни се всяка възможност от Божествената Сила да се поправим, преди да се прибегне към последната възможност - да се приложат болка и страда ние. Може да не са погрешките на този ни живот, на този ден в училището, с които ние се борим; и въпреки че с нашите физически умове да не осъзнаваме причината за страданието ни, което нам може да изглежда жестоко и безпричинно, все пак нашите Души (които сме ние самите) знаят цялостната цел и ни ръководят към нашето най-голямо добро. Все пак, разбиране и поправка на нашите грешки ще съкратят наша та болест и ще възстановят здравето ни. Знание за целта на Душата и мълчаливо подчинение на това знание, означава облекчаване на земните страдания и нещастия и ни оставя свободни да развиваме собствена та си еволюция радостно и щастливо.

Има две големи грешки: да не уважаваме и да не се подчиняваме на изискванията на нашата Душа и второ, да действваме срещу Единството. Поради първата погрешка, винаги се въздържайте да съдите другите, защото, което е право за един, е погрешно за друг. Търговецът, чиято работа е да изгради голяма търговия не само за своя собствена изгода, но и за изгодата на всички, на които ще даде работа, чрез което ще спечели знание и ефективност и контрол и развитие на добродетели, свързани с това, по необходимост

трябва да използва различни качества и различни добродетели от тези на милосърдната сестра, която жертва своя живот, за да се грижи за болните; и все пак и двамата, ако се подчиняват на разпорежданията на своята Душа, правилно научават онези качества, които са необходими за тяхната еволюция. Да слушаме заповедите на нашата Душа, на нашето Висше Себе, това научаваме чрез съвестта, инстинкта и интуицията и това е важното.

И така виждаме, че по същината си болестта е едновременно и предотвратима, и лечима и работата на духовните лечители и лекарите, в допълнение на материални лекарства, да дават знание на страдащите за погрешките на живота им и за начина, по който тези грешки могат да се поправят, и така да доведат обрат но болните до здраве и радост.

Трета глава

Онова, което знаем за болестта, е крайният стадий на много по-дълбоко неразположение и за да осигурим пълен успех на лечението, очевидно е, че справянето с окончателния резултат не ще бъде напълно ефикасно, освен 28 , ако не се премахне и основната причина. Има първична грешка, която човек може да направи, и това е деяние срещу Единството; това се корени в себелюбието, егоизма. И така, можем да кажем, че има и едно първично бедствие - неразположение или болест. И тъй като деянието срещу Единството може да се разпадне на различни видове, така също и болестта - резултатът от това деяние - може да се раздели на множество групи, съответстващи на техните причини.

Самото естество на дадена болест ще бъде полезен показател, който ще помогне да се открие видът на деянието, което е направено срещу Божествения Закон на Любовта и Единството.

Ако имаме в нашата същност достатъчно любов към всички неща, то тогава не можем да причиняваме ни какво зло; защото тази любов ще въздържи нашата ръка при всяко действие, нашият ум през всяка мисъл, които биха могли да наранят друго. Но ние все още не сме достигнали това състояние на съвършенство; ако бяхме го постигнали, не би имало нужда от нашето съществуване тук. Но всички търсим и напредва ме към това състояние и онези от нас, които страдат в тялото или ума си, чрез самото това страдание вървят към това идеално състояние; и ако само бихме поискали правилно да го изтъкуваме, не само ще засилим стъпките си към тази цел, но ще си спестим болест и нещастие. От момента, когато урокът бъде разбран и грешката премахната, вече няма нужда от поправката, защото трябва да помним, че само по себе си страданието е благотворно, чрез това че ни показва кога тръгваме по погрешни пътеки и ускорява нашата еволюция до нейното славно съвършенство.

Истинските първични болести на човека са такива дефекти като гордост, жестокост, омраза, себелюбие, невежество, непостоянство и алчност; и ако се замислим, ще открием, че всяко едно от тези е противно на Единството. Такива дефекти като тези са истинските болести (като използваме думата в съвременна смисъл), и продължаването и постоянството в такива погрешки, след като сме достигнали този стадий на развитие, когато знаем, че са погрешки, се отразяват върху тялото като вредни резултати, които познаваме като болести.

Гордостта се дължи първо на липсата на осъзнаване незначителността на личността и на нейната пълна зависимост от Душата; и че целият успех, който личността може да има, не е от нея, но е благословение, дадено от Божеството вътре; второ, загуба на чувството за пропорция, за незначителността на една личност сред огромния план на Сътворението. Тъй като Гордостта неминуемо отказва да се навежда със смирение и покорство пред Волята на Великия Създател, то тя прави деяния, противоположни на тази Воля.

Жестокостта е отричане на Единството на всички и неразбирането, че всяко деяние против някого е в опозиция на цялото; и оттук е и деяние и против Единството. Никой човек не би проявявал жестокост към онези, които са му мили и обича, а чрез закона на Единството трябва да растем, докато разберем, че всеки, бидейки част от цялото, трябва да ни стане близък и мил, докато дори онези, които ни преследват, трябва да извикват в нас чувства на обич и симпатия.

Омразата е противоположна на Любовта, обратното на Закона на Сътворението. Тя е противоположна на целия Божествен план и е отричане на Създателя; тя води само до такива деяния и мисли, които са враждебни на Единството и противоположни на деянията, които се диктуват от Любовта.

Себелюбието също така е отричане на Единството и на дълга, който имаме към нашите братя-човеци, като поставяме нашите собствените си интереси пред доброто на човечеството и грижата и протекцията на тези, които са непосредствено около нас.

Невежеството е неуспяването ни да научим, отказването ни да видим Истината, когато ни се предлага тази възможност, и това води до много лоши деяния, такива каквито могат само да съществуват в тъмнина та и не са възможни, когато светлината на Истината и Знанието са около нас.

Непостоянството, нерешителността и слабостта спрямо целта са в резултат на това, че личността отказва да бъде управлявана от Висшето Себе и ни кара да предаваме други чрез нашата слабост. Такова нещо не би било възможно, ако имахме вътре в себе си знанието за Непобедимото, Неузвимото Божество, което сме всъщност.

Алчността ни води до желание за власт. Това е отричане на свободата и индивидуалността на всяка душа. Вместо да признава, че всеки един от нас е тук долу, за да се развива свободно по собствените си насоки според разпорежданията само на душата си, вместо да увеличаваме нашата индивидуалност и да работим свободни и невъзпрепятствани, алчната личност желае да диктува, да направлява и заповядва, като узурпира за себе си властта на Създателя.

Това са примери на истински болести, произходът и основата на всички наши страдания и нещастия. Всеки с такива дефекти, в които постоянства, въпреки гласа на Висшето Себе, ще създаде конфликт, който по необходимост ще се отрази на физическото тяло, което ще произведе собствената си, специфичен вид болест.

Сега можем да видим как всеки вид болест, от която страдаме, ще ни насочи да открием грешката, която лежи зад това наше заболяване. Например, Гордостта, която е арогантност и скованост на ума, ще даде повод за онези болести, които дават скованост и схванатост на тялото. Болката е резултат на жестокост, та пациентът чрез собственото си страдание да се научи да не го причинява на другите, било от физическа или от умствена гледна точка.

Наказанието на Омразата е самотност, бурен неконтролиран гняв, умствени нервни бури и състояния на хистерия. Болестите на интроспекцията - неврози, неврастения и подобни състояния - които ограбват от живота толкова много радости, се причиняват от извънредно силно Себелюбие. Невежество и липса на ведрост носят собствените си трудности в ежедневието живот и в допълнение, ако продължава постоянството да не се вижда истината, когато има възможност за това, късогледство и повреда в зрението и слуха са естествените последици.

Непостоянството на ума води до същото качество в тялото с различните неразположения, които въздействат върху движението и координацията.

Резултатът на алчност и доминиране над другите ще направи от страдащия роб на собственото му тяло, с желания и амбиции, обуздавани от болест.

Освен това, самата част на тялото, която е болна, не е случайна, но е в унисон със закона за причина и следствие и ще може да ни помогне.

Например, сърцето, извор на живот и оттам и на любов, бива атакува но, когато особено любовта у човека към човечеството не е развита или е неправилно използвана; една болна ръка показва лошо деяние; мозъкът, бидейки център на контрол, ако бъде болен, показва липса на контрол в личността. Такъв човек трябва да прави това, което повелява законът. Ние всички сме готови да признаем многото лоши резултати, последица от припадък на гняв, шока от внезапна лоша новина; но ако дребни неща могат

така да въздействат на тялото, колко сериозен и дълбоко вкоренен трябва да е конфликтът между душа и тяло.

Можем ли да се учудваме, че резултатът дава такива тежки болести, от които днес се оплакваме? Но въпреки това няма причина за отчаяние. Предотвратяването и лекуването на болестите може да се постигне, като открием грешката вътре в себе си и я премахнем чрез усърдното развитие на добродетелта, която ще я унищожи; не като се борим против лошото, но като внесем в себе си такъв поток от противоположната ѝ добродетел, че тя ще бъде изметена от природата ни.

Четвърта глава

Откриваме, следователно, че няма нищо случайно в естеството на болестта, нито по вид, нито в коя част на тялото ще заседне; като всички други резултати от енергии, болестта следва закона за причина и последствие. Някои болести могат да са причинени от преки физически средства, такива като тези, свързани с някои отрови, нещастни случаи, наранявания и прекалена невъздържаност. Но общо взето болестта се дължи на някаква основна грешка на нашето устройство, както вече видяхме това в дадените примери.

И така, за пълно излекуване трябва да се употребяват не само физически средства, като винаги се избира най-добрия метод, известен на изкуството лечение, но ние самите трябва до най-голяма степен да се стараем да премахнем всяка грешка от нашето естество; защото окончателно и пълно излекуване идва винаги отвътре, от самата Душа, която чрез благотворното си влияние излъчва хармония в цялата личност, когато ѝ се даде възможност да направи това.

Тъй както има голяма коренна причина за всички болести, именно любов към себе си, така има и един велик начин за облекчаване на всяко страдание - превръщането на себелюбието в привързаност и служба на другите. Ако само достатъчно развием качеството да загубим себе си в обич и грижа за онези около нас, като се радваме на прекрасното приключение да печелим знание и да помагаме на другите, личните ни страдания и скърби бързо свършват. Това е голямата крайна цел: да загубим себе си чрез служене на човечеството. Няма никакво значение в какво положение сме поставени в живота. Дали сме търговци или някакви професионалисти, богати или бедни, монарх или просяк, за всеки е възможно да изпълнява задължени ята си, свързани с професията си, и все пак да бъде истинско благословение за хората около него, като им съобщава Божествената Любов на Братството.

Но мнозинството от нас имаме твърде дълъг път да извървим, докато стигнем до това състояние на свършенство, въпреки че е учудващо колко

бързо може един индивид да напредне по тази посока, когато пра ви сериозни усилия, ако се осланя не само на своята бедна личност, но има и абсолютна вяра, че чрез при мера и учението на великите учители на света, той ще може да се свърже със собствената си Душа, Божеството вътре, и тогава всички неща стават възможни.

Във всеки един от нас има един или повече лоши дефекти, които възпират нашия напредък, и този дефект или дефекти ние специално трябва да открием вътре в себе си и докато се стараем да развием обичта към Цялото в нашата природа, същевременно да се стараем да измием всеки такъв дефект чрез наводняване на нашата природа с противоположната добродетел. Първоначално това може да ни бъде малко трудно, но само първоначално, защото е забележително колко бързо истински окуражавана добродетел се увеличава, когато се свърже със знанието, че с помощта на Душата ни, с Божеството вътре в нас, ако постоянстваме, не е възможно да не успеем.

При развитие на Всемирната Любов вътре в нас, трябва да се научим да съзнаваме все повече и повече, че всяко човешко същество, колкото и низшестоящо, е син на Създателя и че един ден и с течение на време то, ще напредне до съвършенство, така както и ние се надяваме да направим това.

Колкото и низш да ни се вижда някой човек или някое същество, трябва да помним, че в него има Божествена Искра, която бавно, но сигурно ще расте, докато славата на Създателя освети и това същество.

Освен това, въпросът за право и криво, добро и зло, е чисто относителен.

Това, което е право за естествената еволюция на един абориген, ще бъде криво за един по-просветен от нашата цивилизация, и това, кое то дори може да бъде добродетел в такъв като нас, може да бъде не на място и следователно криво в един, който е достигнал степената на ученичество. Онова, което наричаме криво или зло, е всъщност добро, кое то не е на мястото си, и следователно е чисто относително. Нека също така да помним, че и нашият стандарт за идеализъм е също относителен; за животните сигурно изглеждаме да сме истински богове, докато ние самите сме твърде под стандартите на онези от великото Братство на Светци и Мъченици, които са от дали себе си, за да станат наш пример.

Следователно, трябва да питаем състрадание и симпатия към най-низшия, защото докато си мислим, че сме се издигнали надалеч над неговото равнище, ние самите сме твърде малки и имаме да извървим още дълго пътешествие, за да достигнем нивото на нашите по-стари братя, чиято светлина свети по целия свят през всички векове.

Ако ни нападне Гордост, нека да осъзнаем, че нашите личности, сами по себе си, са нищо, не са в състоя ние да извършат никакво добро или да приемат служба или да противостоят на силата на тъмнината, ако не бъдат

подпомогнати от отгоре, от Светлината на нашите Души; постарайте се да разберете поне мъничко всесиλιето и невъобразимото за нас могъщество на нашия Създател, който твори с абсолютно съвършенство свят в една капчица вода и системи и системи от вселени, и се опитайте да осъзнаете относителното смирение, което му дължим и нашата абсолютна зависимост от него. Ние се научаваме да отдаваме почит и уважение на онези човеци, които ни превъзхождат; колко още повече трябва да осъзнаваме наша та слабост с най-дълбоко смирение пред Великия Архитект на Вселената! Ако Жестокост или Омраза препречват нашия път към напредък, нека да си спомним, че Любовта е основата на Сътворението, че във всяка жива душа има някакво добро и че и в най-добрия от нас има някакво зло. Като търсим доброто у другите, дори и в онези, които ни обиждат, ще се научим да развием, ако не нещо повече, то поне симпатия и надежда, че те ще се поправят; от това следва, че в нас ще се появи желанието да им помогнем до такова издигане. Крайната победа над всички ще бъде чрез любов и нежност и когато достатъчно сме развили тези две качества, нищо не ще може да ни напада, тъй като винаги ще има ме състрадание и не ще се съпротивляваме; защото по същия закон на причина и последствие опълчване то, съпротивата е, която вреди. Целта на нашия живот е да следваме нарежданията на нашето Висше Себе, без да се поддаваме на влиянията на другите и това може да бъде постигнато само ако с нежност вървим по своя собствен път, но същевременно никога да не се месим и да не възпрепятстваме на личността на друг някой, нито да причиняваме и най- малкото зло по никакъв начин чрез жестокост или омраза. Трябва да се стремим да се научим да обичаме другите, като започнем може би с един индивид или дори с едно животно и да оставим тази любов да се развива и разширява все повече и повече, докато нейните противоположни дефекти автоматически ще изчезнат. Любовта ражда Любов, както омразата ражда омраза.

Лекът на себелюбието е като се обърнем навън към другите и им отдадем вниманието и грижата, които посвещаваме на себе си, и така да се вдадем в доброто на другите, че да забравим себе си в това усилие. Както орденът на едно велико Братство го е изразило: „да търсим утеха за собственото си нещастие, като дадем облекчение и утешение на нашите братя-човеци в часа на тяхното страдание“, и няма по-сигурен на чин да излекуваме себелюбието и болестите, произтичащи от него, от този метод.

Непостоянството може да бъде изкоренено чрез развиване на непоколебимост, като решаваме и вършим нещата определено и решително, вместо да се колебаем и двоумим. Дори ако изпървом продължаваме да грешим, по-добре е да действваме, вместо да оставим добри възможности да ни отминават, поради липса на решение. Решителността скоро ще израсте;

страхът да се потопим в живота ще изчезне и получената опитност ще направлява нашия ум към по-добра преценка.

За да се изкорени Невежеството, нека да не се страхуваме от опитности, но с буден ум и с отворени очи и уши да поемаме всяко знание, което може да бъде получено. Същевременно трябва да се държим гъвкави по мисъл, да не би предубеждения и предишни убеждения да не ни позволят да възприемем ново знание. Трябва да сме винаги готови да разширим ума си и да не обръщаме внимание на никоя идея, колкото и дълбоко да е вкоренена в нас, ако при по-голяма опитност ни се покаже една по-велика истина.

Както Гордостта, Алчността е голяма пречка за напредъка и двете тези трябва безмилостно да бъдат премахнати. Резултатите на Алчността са наистина сериозни, защото тя ни води до вместиане и възпрепятства не саморазвитието на нашите братя-човеци. Трябва да осъзнаем, че всяко същество се намира тук на земята, за да развива собствената си еволюция, според насоките на собствената си Душа, и само на собствена та си Душа, и никой от нас не трябва да прави нищо друго освен да окуражава околните си към такова развитие. Трябва да им помагаме да се надяват и, ако това е в нашите възможности, да увеличаваме тяхното знание и възможности, за да подтикват напредъка си. Така както бихме желали други да помагат нам по стръмния планински път на живота, така нека винаги да сме готови да подпомогнем и да дадем опита на нашето по-голямо знание на по-слабия ни или по-млад брат. Такова трябва да бъде отношението на роди тел към дете, на господар към слуга или на приятел към приятел, да се дава грижа, обич и закрила, доколкото това е нужно и благотворно, и все пак нито дори за момент да не се вмесваме в естествената еволюция на личността, тъй като тя трябва да бъде ръководена от Душата.

Мнозина от нас през нашето детинство и ранния ни живот сме по-близо до нашата Душа, отколкото през по-късните години и тогава имаме по-ясна представа за нашата работа в живота, усилията, които се очакват от нас да направим, и характера, който се изисква да развием. Причината за това е, че материализмът и обстоятелствата в нашия век и личностите, с които сме в контакт, ни отдалечават от гласа на нашето Висше Себе и яко ни завързват към обикновеното с неговата липса на идеали, всичко това е твърде явно в нашата цивилизация. Нека родителят, учителят, господарят и приятелят винаги да се стремят да окуражава растежа на Висшето Себе в онези, над които те имат чудната привилегия и възможност да упражняват своето влияние, но нека винаги да разрешават свобода на другите, така както се надяват и на тях да се дава свобода.

По същия начин можем да търсим дефектите в нашия организъм и да ги изхвърляме, като развиваме обратната добродетел, и по този начин ще премахнем от нашата природа конфликта между Душа и личност, които е

първичната, основна причина на болестите. Само такова действие, ако пациентът има вяра и сила, ще донесе облекчение, здраве и радост и в тези, които не са така силни физически, ще подпомогне работа та на земния лекар да даде същите резултати.

Трябва усърдно да се учим да развиваме индивидуалност според насоките на Висшето Себе, да не се страхуваме от никой човек и да не разрешаваме никой да ни отдалечава или да ни увещава да напускаме наша та собствена еволюция, изпълнението на нашия дълг и даването помощ на нашите братя-човеци, като помним, че колкото по-напред сме, толкова повече благословение можем да дадем на хората наоколо ни. Особено трябва да бъдем внимателни при даването на помощ на други хора, независимо кои са те, да сме сигурни, че желанието да помогнем идва от подтика на нашето Вътрешно Себе и не е фалшиво чувство за дълг, наложено ни от внушението или убеждаването на една по-доминираща личност. Една трагедия, произтичаща от съвременните условности, е от точно такъв вид и не е възможно да се изчислят стотици хилядите животи, и безкрайно пропуснатите възможности, скръбта и страданието, което е причинено, безбройното число деца, които от чувството на дълг, може би години са се грижили за някой инвалид, когато единствената болест на родителя е била алчността му за внимание. Помислете си за армиите мъже и жени, които може би са били възпрепятствани да извършат нещо голямо и полезно за човечеството, понеже тяхна та личност е била пленена от някой индивид, от когото те не са имали смелост да си възвърнат свободата; децата, които от ранни дни знаят и желаят да изпълнят предназначението си и все пак, поради трудности на обстоятелствата, разубеждаване от други и слабост на целта, са били въвличани в друга насока на живо та, където те не са щастливи, нито могат да развият своята еволюция, както биха направили това, ако са следвали своето призвание.

Само насоката на нашата съвест може да ни покаже дали нашият дълг е към един или към мнозинството, как и кому ще трябва да служим; комуто обаче и да трябва да служим, ще трябва тази заповед на нашата съвест да я изпълним по възможност най-добре.

И накрая, нека да не се страхуваме да се потопим в живота; ние сме тук на земята, за да придобием опитност и знание и бихме научили твърде малко, ако не стоим лице с лице към реалността и не търсим до на шия максимум. Такава опитност може да се спечели навсякъде и истините на природата и на човечеството могат да се придобият така ефикасно, а може би и повече, в една селска колиба, отколкото всред шума и тълпите на града.

Пета глава

Тъй като липсата на индивидуалност (това значи да позволяваме вмешателство в нашата личност, като такова вмешателство ни пречи да се съобразим с изискванията на Висшето ни Себе) е от такава голяма важност при създаването на болести, и те често започват рано в живота, нека сега да разгледаме истинското отношение между родител и дете, учител и ученик.

Поначало, длъжността родител е привилегията (и наистина тя трябва да се счита като божествена привилегия) да дадем възможност на една душа да влезе в контакт с този свят с цел еволюция. Ако бъде правилно разбрано, това е най-голямата възможност, която се предлага на човечеството, т.е. да бъде средството за физическото раждане на една душа и да се грижи за млада личност през първите няколко години от нейно то съществуване на земята. Цялото отношение на родителите трябва да бъде да дадат на малкия новодошъл духовно, умствено и физическо ръководство до максимума на техните способности, като непрекъснато помнят, че мъничкото е индивидуална душа, дошла долу, за да се научи на собствена опитност и собствено знание, по собствен начин, според изискванията на неговото Висше Себе и трябва да се даде всяка възможна свобода за невъзпрепятствано развитие.

Длъжността родител е божествена служба и трябва да бъде уважавана като такава, а дори и повече от кой и да е друг дълг, който ще ни се наложи през живота. Тъй като това е дълг на жертви, винаги трябва да се има предвид, че в замяна на тези грижи нищо не трябва да се изисква от детето, като целта е да се дава и само да се дава: нежна обич, закрила, ръководство, докато душата поеме сама грижата си за младата личност. Независимост, индивидуалност и свобода трябва да се обучават още от самото начало и трябва дете то да се окуражава, колкото е възможно по-рано, в живота да мисли и действа само за себе си. Всеки родителски контрол трябва да бъде стъпка по стъпка отмахнат и по-късно не трябва да се затрудняват изискванията на душата на детето, поради фалшиви идеи за дълг към родителите.

Родителството е служба в живота, която преминава от един към друг и по същина е временно даване на ръководство и закрила за кратък период, след което тези усилия трябва да се преустановят и да се остави обектът на вниманието свободен да напредва сам. Трябва да се помни, че детето, на което ние ще бъдем временни закрилници, може да е много по-стара и по-велика душа от нас и духовно да ни превъзхожда, така че закрилата и ръководството трябва да се ограничат до нуждите на младата личност.

Родителството е свещено задължение, временно по характер и преминаващо от поколение в поколение. То не носи със себе си нищо друго освен служене и не изисква никакви задължения в замяна от младите, тъй като те трябва да се оставят свободно да се развиват, по техен собствен начин

и да станат колкото е възможно по-подходящи да изпълнят същото родителство след известно време.

Така, детето не трябва да има никакви ограничения, никакви задължения и никакви родителски пречки, като се знае, че това задължение е дадено на неговия баща и майка, и може да бъде негово задължение само за да изпълни същото към друг.

Родителите трябва специално да внимават да не искат да оформят младата личност според собствените им идеи и желания и трябва да се въздържат от всякакъв неподходящ контрол или изисквания в замяна на техния естествен дълг и божествена привилегия да бъдат средство за подпомагане младата душа да влиза в досег със света. Всяко желание за опека или желание да се оформя младия живот от лични мотиви, е ужас на форма на алчност и никога не трябва да се допуска, защото ако това се вкорени в младия баща и майка, в по-късни години то ще ги доведе дотам, че да станат истински вампири. Ако има и най- малкото желание за доминиране, то трябва да се премахне още в началото.

Трябва да отказваме да сме роби на алчността, която ни подтиква да искаме да притежаваме други. Трябва да увеличаваме в себе си изкуството да дава ме и да развием това, докато измием от нас, чрез своята жертвеност, всяка следа на противно действие.

Учителят винаги трябва да държи в ума си мисълта, че неговото задължение е да дава на младите ръководство и възможност да научат нещата на света и на живота, така че всяко дете да поглъща знанието по собствен начин и, ако му се даде свобода, инстинктивно да избере онова, което е необходимо за неговия успех в живота. И отново, подчертаваме, не трябва учителят да дава нищо повече освен нежна грижа и ръководство, за да може ученикът да придобива необходимото знание.

Децата трябва да помнят, че длъжността родителство, като символ на творческата сила, е божествена по своята мисия, но че тя не изисква никакви ограничения на развитието и никакви задължения, които биха могли да отежняят живота и работата, които им са продиктувани от тяхната собствена Душа. Не е възможно да се прецени, в настоящата цивилизация, неизказаното страдание, осакатяване на природата и развитието на доминиращи характери, което, липсата на осъзнаване на този факт, е дало. Почти във всеки дом родители и деца си изграждат затвори от напълно фалшиви мотиви и неправилни понятия за отношения между родител и дете. Тези затвори препятстват свободата, изкривяват живота, пречат на естественото развитие и носят нещастие на всички, а и умствените, нервните и дори физическите заболявания, които нападат такива хора, образуват голяма част от болестите на нашето време.

Трябва изключително добре да се осъзнае, че всяка душа във въплъщение е тук долу за специалната цел да придобие опитност и разбиране и за усъвършенстване на своята личност към идеалите, посочени от са мата душа.

Независимо какви са нашите отношения един към друг, дали тези на съпруг и съпруга, роди тел и дете, брат и сестра или господар и слуга, ние правим грях спрямо нашия Творец и спрямо нашите братя човеци, ако пречим, поради лични мотиви, на еволюцията на друга душа. Нашето единствено задължение е да слушаме заповедите на собствената си съвест, а това никога, нито за момент, не ще наруши свободата на друга личност. Нека всеки да помни, че неговата Душа му е задала специална работа и ако той не изпълнява тази работа, макар че това може да е и несъзнателно, той неминуемо ще повдигне конфликт между Душата и личността си, който, по необходимост, се изразява под формата на физически неразположения.

Наистина, призванието на някой индивид може да е само да посвети живота си на някой друг, но преди да направи това, нека той да бъде абсолютно сигурен, че това е заповед на Душата му, а не внушението на друга, доминираща го личност, или пък погрешни идеи за дълг, които го водят по крив път. Нека също така да помним, че ние слизаем в този свят, за да печелим битки, да придобиваме сила срещу онези, които искат да ни подчиняват и да напредваме до онази степен, когато ще можем да преминаваме през живота, като вършим дълга си тихо и спокойно, неспъвани и неповлиявани от никой друг, а винаги спокойно ръководени от гласа на нашето Висше Себе. За мнозина най-голямата им битка ще бъде в собствения им дом, където преди да спечелят своята свобода, за да печелят победи в света, ще трябва да освободят себе си от някой твърде близък роднина, който иска да властва над тях и да ги управлява.

Всеки индивид, независимо дали е възрастен или дете, част от чиято работа в този живот е да се освободи от управляващия надзор на друг, трябва да помни следното: първо, че неговият в проект подтисник трябва да се счита като опонент в спорт, като личност, с която ние играем играта на Живота, да няма у нас никаква следа от омраза или огорчение и че ако нямаме такива опоненти, не ще имаме възможността да развием собствената си смелост и индивидуалност; второ, че истинските победи в живота се постигат чрез любов и нежност и че в такава една битка не трябва да се използва никаква сила; че като израства стабилно в своята собствена природа, като носи благост, симпатия и, ако е възможно - обич към опониращия му, той може така да се саморазвие, че с течение на времето много кротко и тихо да следва своята съвест без да разрешава и най-малкото вмешателство.

Онези, които властват, имат нужда от много помощ и ръководство, за да могат да осъзнаят огромната, все мирна истина на Единството и да разберат

радостта на Братството. Да изпуснеш такива неща означава да изпуснеш истинската радост от Живота и ние трябва да помагаме на такива хора, доколкото това е в наши те възможности. Ако проявяваме слабост, която ще им позволи да разширяват своето влияние, в никакъв случай не ще им помогнем; твърдо, но нежно отказване да им се подчиняваме и усилие да ги накараме да разберат радостта на даването - това ще им помогне по нанягорния път.

Спечелването на нашата свобода, придобиването на нашата индивидуалност и независимост, в повечето случаи ще изисква много смелост и вяра. Но в най- тъмните часове и когато успехът изглежда почти невъзможен, нека винаги си припомним, че Божиите деца никога не трябва да се страхуват, че нашите Души ни задават само такива задачи, каквито ние сме способни да изпълним и че със собствената ни смелост и вяра в Божеството вътре в нас, победата ще дойде при всички, които постомянстват в усилията си.

Шеста глава

И сега, мили братя и сестри, когато осъзнаем, че Любовта и Единството са великите основи на нашето Творение, че ние самите сме деца на Божествената Любов и че вечната победа над всяко зло и страдание ще се постигне посредством нежност и любов, когато осъзнаем всичко това, къде в тази прекрасна карти на можем да поставим вивисекцията и присаждането на животински жлези? Още ли сме толкова примитивни, толкова езичници, та да вярваме, че като принесем в жертва някое животно, ще можем да избегнем резултатите на собствените си лоши дела и погрешки? Преди повече от 2500 години Буда показва колко е неправилно да се пренасят в жертва по-низшите същества. Човечеството вече има един огромен дълг към животните, които то е изтормозило и убило, и никакво добро не е произлезнало от тези нечовешки практики, нищо освен зло не може да бъде постигнато както за човешкото, така и за животинското царство. Колко ние на Запад сме се отдалечили от онези някогашни красиви идеи на нашата майка Индия, когато толкова голяма е била любовта към съществата на земята, че хората са били обучавани да лекуват болестите и уврежданията не само на животните, но и на птиците. Освен това е имало огромни светилища за всякакъв вид живот и толкова хората са били против нараняването на по-низшите животни, че ако някой ловец се разболеел, не му се давала медицинска помощ, докато не обещае, че ще се откаже от ловуването.

Нека не говорим против хората, които практикуват вивисекция, защото мнозина от тях работят с истински хуманитарни принципи, като се надяват и правят усилия да намерят някакво облекчение за човешкото страдание;

тяхната цел е достатъчно добра, но мъдростта им е съвсем слаба и твърде малко разбират причината на живота. Мотивировката само, колкото и да е правилна, не е достатъчна; тя трябва да се съчетае с мъдрост и знание.

За ужаса на черната магия при присаждането на жлези няма и да говорим, но позоваваме всяко човешко същество да я избягва, защото това е десет хиляди пъти по-лошо от каквато и да е чума, защото това е грях срещу Бога, човека и животното.

С едно или две подобни изключения, няма никаква смисъл да разискваме неуспеха на съвременната медицинска наука; разрушението е безсмислено освен ако на мястото му издигнем по-добра сграда, а тъй като в медицината основите на новата сграда са вече положени, нека да се заемем с това да прибавим още един-два камъка към този нов храм. Нито пък представлява някаква стойност критикуването на нашата професия днес; обикновено погрешна е системата, а не хората; защото системата е такава, че поради икономически причини лекарят няма време да дава спокойно, тихо лечение, нито пък има възможността за не обходимата медитация и размисъл, която трябва да бъде наследство на онези, които посвещават живота си на лекуване болните. Както е казал Парацелз, мъдрият лекар преглежда пет, не петнадесет пациента на ден - един идеал съвсем неприложим в нашия век за обикновения лекар-практикант.

Зората на едно ново и по-добро изкуство за лечение е вече при нас. Преди сто години хомеопатията на Ханеман бе първият проблясък на утринна светлина след дългата нощ на тъмнина и тя навярно ще играе голяма роля в медицината на бъдещето. Освен това, вниманието, което понастоящем се обръща на това да се подобрят условията на живота и да се даде по-добра и по-чиста храна, е един напредък към предотвратяване на заболяванията; и също онези движения, които се основават, за да обърнат вниманието на хората за връзката между духовните погрешки и болестите, и лекуването. Това може да се получи чрез усъвършенстване на ума, по пътя към идването на онази слънчева светлина, в чийто блясък тъмнината на болестите ще изчезне.

Нека да си припомним, че болестта е общ враг и че всеки един от нас, който победи една нейна частица, помага не само на себе си, но на цялото човечество.

Известно определено количество енергия ще трябва да се изразходва преди да бъде завършена победата над болестта; нека всеки и всички заедно да се стремим към този резултат, а онези, които са по-големи и по-силни от другите, не само да вършат полагащия им се дял, но и фактически да подпомагат своите по-слаби братя.

Очевидно е, че първият начин за предотвратяване разпространението и увеличението на болестите е да престанем да вършим онези дела, които разширяват тяхната власт; второ, да изтрием от собствената си природа нашите погрешки, които биха позволили по-нататъшното нападение на болестите.

Такова постижение е наистина победа; след това, като сме се освободили ние самите, ставаме свободни да помагаме и на другите. А това не е толкова трудно, както може би ни изглежда първоначално; очаква се да положим най-големи старания и ние знаем, че за всички нас това е възможно, ако само бихме се вслушвали в насоките на нашата собствена Душа. Животът не изисква от нас немислими жертви; той иска да пропътуваме неговия път с радост в сърцата и да бъдем благословение за онези около нас, така че, ако оставим света по не мъничко по-добър, след като сме живели в него, то тогава сме извършили работата си.

Ученията на религиите, ако бъдат правилно четени, ни молят: „оставете всичко и Ме последвайте“, тълкуването на което е да се отдадем напълно на изискванията на нашето Висше Себе, но не, както някои си въобразяват, да напуснем дома и неговия уют, любовта и удобствата; истината е далеч от това.

Един принц на някакво царство може да е изпратен от Бога и да е благословение за своя народ - не, дори за целия свят; колко много би било загубено, ако принцът би си въобразил, че неговият дълг е да влезе в манастир. Длъжностите на живота, от най-низшата до най-високата, трябва да бъдат запълвани и изпълнявани и Божественият Ръководител на нашата съдба знае много добре в коя длъжност трябва да ни постави; онова, което се очаква от нас, е да изпълняваме нашите задължения весело и добре. Има светци в заводските цехове и в пътуващия параход, не само в религиозните ордени. На никой от нас в този свят не се възлага да извърши повече, отколкото това е по неговите възможности и ако се стремим към най-доброто в нас, винаги ръководени от нашето Висше Себе, здраве и щастие ще са на разположение на всеки един от нас.

През по-голямата част от последните две хиляди години Западната цивилизация е преминала през един период на интензивен материализъм и осъзнаването на духовната страна на нашата природа и на нашия живот е било до голяма степен загубено чрез онази нагласа на нашия ум, която поставя световните притежания, амбициите, желанията и удоволствията над истинските неща на живота. Истинската причина за живота на хората на земята е замъглена чрез грижата човек да получи през своето въплъщение само светски облаги. Това е периодът, през който животът е бил твърде труден, поради липсата на истинска утеха, окуражение и повдигане, които се получават чрез осъзнаването на по-великите неща от тези на света. През последните векове религиите за мнозина са просто легенди, които нямат

нищо общо с техния живот, вместо да са самата същност на съществуването им. Истинското естество на нашето Висше Себе, знанието за предишни животи, извън настоящия, за нас нищо не означава, вместо да е пътеводител и стимул за всяко наше действие. Ние просто избягваме великите неща и се стараем да направим живота колкото се може по-удобен, като изтичаме свръхфизическото вън от нашите умове и разчитаме на земни удоволствия, кои то да ни компенсират нашите трудности. И по този начин, положение, ранг, богатство и земни притежания са станали целта ни през векове; и тъй като всички те са преходни, могат да се получат и задържат с много грижи и съсредоточение върху материални неща. Истинският вътрешен мир и щастието на изминалите поколения са безкрайно паднали под онова, което, по право, трябва да има човечеството.

Истинското спокойствие на Душата и на ума ни се постига, когато напредваме духовно и то не може да се придобие само чрез натрупването на богатство, независимо колкото голямо е то. Но времената се менят, много са показателите, които сочат, че тази цивилизация започва да отпада от чисто материалното и започва да желае реалностите и истините на вселената. Общият и бързо увеличаващ се интерес към знание за свръхсетивните истини, растящият брой на онези, които търсят сведения за съществуването преди ражда не и след смъртта, откриването на методи за победа над болестите чрез вяра и духовни средства, търсене то на древните учения и на мъдростта на Изтока - всичко това са знаци, че съвременните хора започват да проникват в реалността на нещата. И така, когато дойдем до проблема за лекуването, трябва да разберем, че и то също така трябва да върви в крак с времето и да промени своите методи от такива на груб материализъм към онези на наука, основана върху Божествени закони и реалностите на Истината, които управляват и самата наша природа. Лечението ще изостави физическите методи, които лекуват само физическото тяло, и ще премине към духовното и умствено лечение, което, като подпомогне възстановяването на хармонията между Душата и ума, ще изкорени самата основна причина на болестта изобщо и тогава ще позволи да се използват такива физически средства, които биха били необходими, за да се довърши излекуване нето на тялото.

Твърде възможно е, ако медицинската професия не осъзнае тези факти и не напредне наравно с духовния растеж на хората, че изкуството лекуване ще премине в ръцете на религиозните ордени или в ръцете на истински родените лечители на хората, които съществуват във всяко поколение, но които засега живеят по вече или по-малко неизвестни, и им се пречи да следват своето естествено призвание, поради пречките, създавани им от ортодоксалните лекари.

Така че лекарят на бъдещето ще има две големи цели. Първата ще бъде да подпомогне пациента да познае себе си и да му покаже основните грешки, които прави, както и недостатъците на неговия характер, които трябва да бъдат заличени и заместени със съответните добродетели. Такъв лекар ще трябва да бъде голям ученик на законите, управляващи човечеството, и на самата човешка природа, така че да може да познае у всички, които ще идват при него, онези елементи, които създават конфликт между Душата и личността. Той ще трябва да е в състояние да посъветва страдащия как най-бързо да възстанови хармонията, която е нужна, какви действия срещу Единството ще трябва да преустанови да върши и необходимите добродетели, които ще трябва да си създаде, за да унищожи своите по грешки. Всеки отделен случай ще изисква внимателно проучване и само онези, които са посветили много от своя живот на знанието за човечеството и в чиито сърца гори желанието да помагат, само те ще могат да предприемат тази величествена и божествена работа за човечеството, да отворят очите на страдалеца и да го просветяват за причините на неговото съществуване, и да вдъхват надежда, утеха и вяра, които ще му дадат възможност да победи своята болест.

Второто задължение на един лекар ще бъде да предписва такива лекарства, които да помагат на физическото тяло да възобновява силата си и да подпомогне ума да се успокои, да разшири своя мироглед и да се стреми към усъвършенстване, като по този начин ще донесе спокойствие и хармония на цялата личност. Такива лекарства има в природата, поставени там от състраданието на Божествения Творец за лечение и спокойствие на човечеството. Някои от тях са известни, а и още други се търсят понастоящем от лекари в различни части на света, особено в Индия. И няма никакво съмнение, че когато такива изследвания се развият още повече, ние ще си възобновим много от знанието, което е било известно преди повече от две хиляди години, и лечителят на бъдещето ще има на свое разположение чудните и естествени лекарства, които по божествен начин са предоставени на човека, за да облекчава своите болки.

И така, унищожаването на болестта изобщо ще зависи от това дали човечеството ще осъзнае истината за непроменимите закони на нашата Вселена и ще се приспособи със смирение и послушание към тези закони и по този начин ще възстанови спокойствието между своята Душа и себе си и ще придобие истинска та радост и щастие на живота. И дългът на всеки лекар ще бъде да подтиква и подпомага всеки страдащ към знание за тази истина и да му покаже начините, чрез които да може да придобие хармония, да му вдъхне вяра в неговата Божественост, която може да преодолее всичко, и да му предписва такива физически лекарства, които ще му помогнат при хармонизирането на личността и излекуването на тялото.

Седма глава

И сега идваме до най-важния проблем, как можем да помогнем на себе си? Как можем да поддържаме тялото и ума си в онова състояние на хармония, което ще направи трудно или невъзможно за болестта да ни атакува, защото е сигурно, че личност без конфликти е имунизирана срещу болест.

Първо, нека да разгледаме ума. Вече доста надълго разгледахме необходимостта да потърсим вътре в себе си онези погрешки, които притежаваме, които ни карат да работим срещу Единството и да нарушаваме хармонията с Душата. И поради това ще трябва да унищожим тези погрешки, като развием противоположните им добродетели. Това може да се направи по вече посочените насоки и едно честно самоизследване ще ни разкрие естеството на нашите грешки. Нашите духовни съветници, истински лекари и близките ни приятели, трябвало би всички да могат да ни помагат да придобием истинска картина за себе си, но съвършеният начин да научим това е посредством спокойна мисъл и медитация и като доведем себе си до такава атмосфера на спокойствие, че Душата ни да може да ни говори чрез нашата съвест и интуиция и да ни ръководи според нейните желания. Ако само бихме могли да отделяме кратко време всеки ден, да бъдем съвсем сами, и в колкото е възможно по-спокойно място, и само да седнем или легнем, или да опразним ума си, или спокойно да размишляваме за нашата работа в живота, след време ще открием, че в такива моменти получаваме голяма помощ и, така да се каже, проблясъци на знание и ръководство ни се дават... Откриваме, че на въпросите за трудните проблеми в живота безпогрешно ни бива отговаряно и ставаме способни, с увереност, да подбираме правилния начин на постъпване. През такова време на медитация ще трябва да поддържаме в сърцето си усърдно желание да служим на човечеството и да работим според насоките на Душата ни.

Нека да помним, че когато открием погрешката си, лекът не се състои в това да се борим против нея, и не с използване волева сила и енергия да потискаме грешката, но непрекъснато да развиваме противоположната добродетел и по този начин автоматически, напълно ще изгоним всяка следа от тази погрешка.

Това е истинският и естествен метод на напредък и на побеждаване на лошото, много по-лесен и по-ефикасен, отколкото ако се борим с дадена погрешка. Да се борим против една погрешка, това увеличава нейната сила, държи вниманието ни съсредоточено в нейното присъствие и наистина ни довежда до борба и най-големият успех, който тогава можем да очакваме, е да победим чрез подтискане, което е далеч от задоволително, тъй като

неприятелят продължава да бъде в нас и при всеки слаб момент, може отново да се надигне. Да забравим погрешката и съзнателно да се стремим да развиваме добродетелта, която ще изтика грешката, това е истинска победа.

Например, ако в природата ни има жестокост, бихме могли непрекъснато да си повтаряме „Няма да бъда жесток“ и по този начин да предотвратяваме да грешим в това направление; но успехът на това зависи от силата на ума и ако той отслабне за момент, бихме могли да забравим доброто си решение. Но ако, от друга страна, развием истинска симпатия към нашите братя-човеци, това качество веднъж и завинаги ще направи жестокостта невъзможна, защото ние ще избягваме такова деяние с ужас, поради нашето чувство към хората. Така няма никакво потискане, никакъв скрит неприятел, който може в даден момент отново да изскочи, когато не сме бдителни, защото нашата симпатия напълно ще е изчистила от нашата природа възможността за каквото и да било деяние, което би могло да нарани другото.

Както вече видяхме, естеството на нашите физически болести ще ни помогне материално да разберем умствената дисхармония, която е основната причина на техния произход; и друг голям фактор за успеха е, че трябва да имаме вкус към живота и да гледаме на съществуването не само като на дълг, който трябва да се носи с колкото е възможно повече търпение, но да развием истинска радост от нашето пътуване и приключение през света.

Може би най-голямата трагедия на материализма е развитието на отегчение и загубата на истинска вътрешна радост; той учи хората да търсят задоволство и компенсация за неприятностите си в земните радости и удоволствия, а те не могат да донесат нищо повече от временна забрава на нашите трудности.

Веднъж когато започнем да търсим компенсация за нашите трудности от заплатения шут, ние задвижваме злокобен кръг. Забавление, удоволствие и радости са добри за всички нас, но не и когато ние постоянно зависим от тях, за да облекчават нашите трудности. Световните забавления от какъвто и да било вид ще трябва непрекъснато да се увеличават, за да могат да ни поддържат и онова, което ни е забавлявало вчера, започва да ни отегчава днес. И така започваме да търсим все по-други и все по-големи възбуждения, докато вече престанем да получаваме облекчение в това направление. По един или друг начин, разчитайки на световните забавления, ставаме един или друг вид фаустовци и въпреки че може да не го напълно осъзнаваме в нашето съзнателно себе, животът ни става почти само търпеливо задължение и истинският вкус и радост, които трябва да бъдат наследство на всяко дете и да се поддържат до последния ни час, ни напускат. Крайният стадий е достигнат днес в научните усилия да се постигне подмладяване, продължение на естествения живот и увеличаването на сексуалните удоволствия посредством различни дяволски практики.

Отегчението е отговорно за допускането на много повече болести в нас, отколкото общо взето е осъзнато това и тъй като днес то има тенденцията да се появява в ранна възраст, така и болестите, свързани с него, се проявяват в още съвсем младите. Такова състояние - отегчение - не може да се появи, ако признаем истината за нашата божественост, нашата мисия в света и, следователно, ако притежаваме радостта да помагаме на другите и да печелим опитност. Противодействието срещу отегчението е да вземаме живо участие във всичко около нас, през целия ден да проучваме живота, да се учим и да се учим, и да се учим от нашите братя-човеци и от случките в живота на Истината, която лежи зад всички неща; да се отдадем на изкуството да печелим знание и опит и да дебнем възможността да ги използваме в помощ на някой спътник в живота.

И така всеки момент от нашата работа и игра ще ни донесе усърдието да се учим, желание то да опитаме истинските неща, истинските приключения и достойните дела и като развиваме това качество, ще открием, че отново си възвръщаме силата да получаваме радости от най-малките случки и някои случки, които преди ни са се стрували съвсем обикновени и дори отегчително монотонни, ще станат възможности за изследване и приключение. В простите неща на живота - простите неща, защото те са по-близо до великата истина - в действителност се намира истинското удоволствие.

Примирението, което кара човека да стане само наблюдател по пътя на живота, отваря вратите за неизказуемо много лоши влияния, които никога не ще имат възможност да навлязат в нас, докато нашето ежедневно съществуване ни носи духа и радостта на приключението. Независимо от нашето положение, дали сме работник в изпълнения с милиони град или самотен овчар по планините, нека се опитаме да обърнем монотонността в интерес, отегчителното задължение в радостна възможност за опит, и ежедневието в усърдно изучаване на човечеството и великите основни закони на Вселената. Във всяко място има предостатъчно възможности да наблюдаваме законите на Сътворението - и в планините и долините, и сред нашите братя-човеци. Първо нека да превърнем живота в приключение с поглъщащи ни интереси, когато отегчението не ще бъде възможно, и чрез така придобитото знание, да спечелим хармонията между ума и нашата Душа и с великото Единство на Божието Творение.

Друга основна помощ ще ни бъде отстраняването на всякакъв страх.

Всъщност страхът няма никакво място в естественото човешко царство, тъй като Божеството вътре в нас, което сме ние самите, е непобедимо и безсмъртно и ако само бихме могли да осъзнаем това, то ние, като Деца на Бога, нямаме от какво да се страхуваме. През материалистични епохи естествено страхът за земните ни притежания се увеличава (не зависимо дали това е самото ни тяло или външни богатства), защото ако такива неща

съставят нашия свят ,и тъй като те са така преходни, така трудни за придобиване, и така невъзможни да се задържат освен за кратко време, те създават в нас най-голямата загриженост да не би да пропуснем някаква възможност да ги уловим, докато тази възможност я има, и по необходимост ще трябва да живеем в състояние на непрекъснат страх, съзнателно или подсъзнателно, защото в нашето вътрешно себе ние знаем, че такива притежания всеки момент биха могли да ни бъдат отнети и в най-добрия случай, ние можем да ги задържим за един кратък живот.

В нашия век страхът от болести се е развил толкова, че е станал велика сила за зло, защото той отваря вратите за онези неща, от които се страхуваме, и прави тяхното навлизане по-лесно.

Такъв страх сочи фактически интерес само към нас самите, защото когато сме усърдно впадени в доброто на другите, нямаме време да се страхуваме от личните си болести. Понастоящем страхът играе голяма роля в увеличаване на болестите и модерната наука е увеличила царството на ужаса чрез оповестяване на всички свои открития, които все още са само половин истини. Знанието за бактерии и различни микроби е опустошило умовете на стотици хиляди и чрез ужаса, който е повдигнал вътре в тях, ги е направил по-податливи на тяхното нападение. Докато низши форми на живот, като бактерии, може да играят някаква роля или да са свързани с физическите болести, те по никакъв начин не представляват цялата истина на проблема, както това може да бъде доказано научно и чрез ежедневните случаи. Има един фактор, който науката не може да обясни на физическа основа, и това е причината, поради която някои хора се заразяват от болести, докато други ги избягват, въпреки че и двете групи може да са в досег с инфекции. Материализмът забравя, че има един фактор над физическото поле, който, в нормалното протичане на живота, запазва или прави податлив всеки индивид на болестите, независимо от какво естество са те.

Страхът, поради своето потискащо въздействие върху нашата умственост, причинява дисхармония в нашите физически и магнетични тела и павира пътя за нашествие и ако бактериите и други такива физически причини са сигурни те и единствените причини за болести, то тогава наистина бихме имали малко смелост да не се страхува ме. Но когато осъзнаем, че в истински големи епидемии само част от изложените биват атакувани и че, както вече видяхме, истинската причина на болестите лежи в собствената ни личност и може да бъде контролирана от нас, тогава имаме причина да живеем без ужас и да сме безстрашни, като знаем, че лекарството е вътре в самите нас. Можем да прогоним всеки страх от само физическите причини за болести навън от ума си, като знаем, че този страх само ни прави по-податливи и че ако се стараем да въдворим хармония в нашата личност,

няма нужда да очакваме болест, както не очакваме да бъдем ударени от светкавица или от парче падащ метеорит.

Нека сега да поразгледаме физическото тяло. Никога не бива да се забравя, че това е само земното жилище на Душата, в което ние живеем само за кратко време, за да можем да влизаме в досег със света с цел за получаване опитности и знание. Без прекомерно да се отъждествяваме с телата си, ще трябва да ги третираме с грижа и уважение, така че те да бъдат здрави и да ни траят по възможност по-дълго, за да си гледаме работата. Никога нито за момент не бива да се вдаваме или прекомерно много да се тревожим за телата си, но да се научим да бъдем колкото е възможно по-малко съзнателни за тях, като ги използваме само като носител на Душата и ума ни и като слуги, които трябва да изпълняват нашата воля. Външната и вътрешната чистота са от огромна полза.

За първото, ние, западниците, използваме твърде топла вода, това разтваря кожата и позволява навлизането на нечистота. Освен това прекомерната употреба на сапун прави повърхността леплива. Хладка или топличка вода, душ или вана, като я сменяваме повече от веднъж, е по-близо до естествения начин и поддържа тялото по-здраво. Да се използва само толкова сапун, колкото е необходимо да се премахва явна мърсотия и след това сапунът да бъде добре измит с много чиста вода.

Вътрешната чистота зависи от храненето и трябва да избираме всичко, което е чисто и здравословно и колкото е възможно по-пряко, главно естествени плодове, зеленчуци и ядки. Месо положително би трябвало да се избягва, първо, защото то прави да възникват много физически отрови в тялото; второ, защото то подтиква голям и неестествен апетит; и трето, защото то прави необходима жестокостта към животинско то царство. Трябва да се поема достатъчно течност, за пречистване на тялото, като вода и естествени вина и продукти, направени пряко от склада на Природата, а да избягваме изкуствените напитки чрез дестилиране.

Сънят не трябва да бъде прекомерен, тъй като болшинството от нас имаме повече контрол над себе си, до като сме будни, отколкото докато спим. Старата поговорка: „Време да се обърнем, време да отидем вън“.

Облеклото трябва да бъде толкова леко, колкото е съвместимо с топлината; то трябва да дава възможност въздух да достига до тялото; и слънчева светлина и пресен въздух трябва да контактуват с кожата при всички възможни случаи.

Водата и слънчевите бани са големи дарители на здраве и жизненост.

Да сме весели при всички обстоятелства и да отказваме да бъдем потискани от съмнения и депресии и да помним, че те не идват от самите нас, защото Душите ни познават само радостта и щастието.

Осма глава

Така виждаме, че нашето побеждаване на болестите ще зависи главно от следното: първо, като осъзнаем Божеството вътре в нашата природа и произтичащата от това наша сила да побеждаваме всичко, което е неправилно и погрешно; второ, знанието, че основната причина на болестите е дисхармонията между личността и Душата ни; трето, нашето желание и способност да открием грешката ни, която поражда такъв конфликт; и четвърто, премахването на всяка такава грешка, като развием противоположната ѝ добродетел.

Дългът на изкуството лечение ще бъде да ни подпомогне към необходимото знание и начини, чрез които ние да можем да надвием нашите болести, и в допълнение, да ни се дадат такива лекарства, които ще засилят умствените и физическите ни тела, и по този начин ще ни се предостави по-голяма възможност за по-бедна. Тогава само ще сме способни да атакуваме болестта в самата ѝ основа и с истинска надежда за успех. Бъдещите медицински факултети не ще се интересуват особено много от крайните резултати и продукти на болестите, нито ще обръщат толкова много внимание на фактическите физически увреждания, нито ще ни се дават лекарства и капки само за да се смекчават нашите симптоми, но като знаят истинските причини на болестите и съзнавайки, че видимите физически последствия са вторични, те ще съсредоточават своите усилия да доведат онази хармония между тяло, ум и душа, която, в резултат, ще облекчи и излекува болестта. И при случаи, когато корекцията е предприета достатъчно рано, тя ще отклони неминуема та болест.

Между лекарствата, които ще се употребяват, ще бъдат онези, получени от най-красивите растения и билки, които се намират в аптеката на Природата, онези, които божествено са били обогатени с лекуващи си ли за ума и тялото на човека.

Що се касае до нас, ние трябва да практикуваме спокойствие и стабилност в нашите цели и непрекъснато да развиваме знанието, че по същина сме от Божествен произход, деца на Твореца и като така имаме вътре в себе си, ако само искаме да я развием, както с течение на времето неминуемо ще я развием, силата да достигнем съвършенство. И тази реалност трябва да се увеличава в нас, докато това стане най-важното не що в съществуването ви. Усилено трябва да практикуваме спокойствие, като си представяме, че нашите умове са езера, които винаги трябва да са спокойни, без вълни, даже без мънички вълнички, които да без покоят спокойствието му, и постепенно да развием онова състояние, при което никаква случка в живота, никакво обстоятелство, никаква друга личност не ще са в състояние да нагърчат

повърхността на езерото, нито да надигнат в нас никакви чувства на разгневеност, потиснатост или съмнение.

Много ще бъдем подпомогнати, ако си заделим мъничко време ежедневно, през което да мислим за красотата на спокойствието и да осъзнаем, че нито чрез тревожене, нито чрез бързане може много нещо да се постигне, но само чрез спокойствие, спокойна мисъл и действие, сме най-добри изпълнители на всичко, което предприема ме. Да хармонизираме нашето поведение в този ни живот, според желанията на Душата ни, и да поддържа ме такова състояние на спокойствие, че изпитанията и неприятностите на света да не ни нарушат спокойствието, това наистина е голямо постижение и ни носи онзи „Мир, който надминава всяко разбиране“; и въпреки че в началото това може да ни изглежда съвсем невъзможно, то в действителност, с търпение и постоянство, е в наш обсег.

Не всички трябва да бъдем светци или мъченици или хора с известност; на мнозина от нас ни е дадена по-малко изпъкваща длъжност. Но всички трябва да разберем радостите и приключенията на живота и с радост да изпълним онази работа, която ни е предопределена от Божествеността.

За онези, които са болни, спокойствието на ума и хармонията с Душата е най-голямата помощ за оздравяване. Лекуването в бъдеще ще обръща много повече внимание на това вътрешно развитие на пациента, от колкото правим това днес, когато не сме в състояние да преценим напредъка на един болен, освен чрез материалистично-научни средства, мислим повече за меренето на температурата и за разни други неща, кои то повече нарушават, отколкото да подтикват спокойната почивка и отпускане на тялото и ума, които са така необходими за възстановяването. Няма никакво съмнение, че при самото започване, поне на дребни заболявания, ако само бихме могли да си осигурим няколко часа пълно отпускане и бъдем в хармония с нашето Висше Себе, болестта ще бъде отблъсната. В такива моменти необходимо е да свалим долу в себе си онова спокойствие, което е символизирано от влизането на Христос в лодката по време на буря в Галилейското езеро, когато Той заповяда: „Спокойствие, бъди тихо!“ Нашият възглед върху живота зависи от близостта на личността ни до Душата. Колкото е по-близко това единство, толкова е по-голямо спокойствието и хармонията и толкова по-ясно ще свети светлината на Истината и блестящата радост, която е от висшите светове; те ще ни подкрепят и ще ни държат стабилни и необъркани от трудностите и ужасите на живота, тъй като те имат своята основа върху Вечната Истина за Доброто. Знанието за Истината също така ни дава сигурността, че, колкото и трагични да ни изглеждат някои от събитията в живота, те са само временен стадий от еволюцията на човека; и че дори и болестите са благотворни и работят под известни закони, предопределени да дадат крайното добро и непрекъснато ни подтикват към съвършенство. Тези, които имат това знание, не могат да

бъдат докоснати, или потиснати, или учудени от такива събития, които са голяма тежест за други, и всяка несигурност, страх и отчаяние изчезват завинаги. Ако само бихме могли да бъдем в непрекъснатата връзка с нашата Душа, нашия Небесен Отец, тогава наистина светът ще е място на радост, нито пък би могло някакво лошо влияние да ни достигне.

Нам не е позволено да видим огромността на нашата божественост, нито да осъзнаем величието на наша та Съдба и блестящото бъдеще, което лежи пред нас; защото ако това би станало, животът не би бил никакво изпитание, не би включвал никакви усилия. Наше достойнство е, че не осъзнаваме тези велики неща и все пак имаме вяра и смелост да живеем добре и да овладяваме трудностите на тази земя. Обаче чрез връзката с нашето Висше Себе бихме могли да запазим онази хармония, която ни дава възможност да побеждаваме всяка световна съпротива и да вървим по правата пътека, за да изпълним нашата съдба, неподаващи се на влиянията, които биха искали да ни отклонят.

След това би трябвало да развием индивидуалността си и да се освободим от всякакви светски влияния, така че като слушаме само нареждането на нашата собствена Душа и сме непоклатими от обстоятелствата и от други хора, да станем наши собствени господари и да направляваме нашата лодка по бурните вълни на живота без никога да изпуснем кормилото на честността, нито, по някое време, да изоставим ръководенето на лодката ни в ръцете на друг. Трябва да придобием свободата си абсолютно и напълно, така че всичко, което правим, всяко наше действие - не, дори всяка наша мисъл - да има своя произход в нас сами те. По този начин ще живеем и ще даваме свободно по своя воля и само по своя воля.

Най-големите ни трудности в това направление може да произлязат от онези, които са ни най-близки в този век, когато страхът от условностите и от фалшивите критерии на дълг е толкова учудващо развит. Но ние трябва да увеличаваме нашата смелост, която в мнозина от нас е достатъчно развита, за да посрещнем големите неща на живота, но която не устоява при по-интимните изпитания. Трябва с безличие да преценяваме добро и зло и да действаме безстрашно в присъствието на роднина или приятел. Какво голямо число сме герои във външния свят, но страхливци у дома си! Въпреки че фини може да са средствата, които искат да ни попречат да изпълним нашата съдба, претекст на любов и чувство, или фалшиво чувство за дълг, начини да бъдем заробени и да бъдем държани затворници по желанията на други и все пак и те трябва безогледно да бъдат премахнати. Гласът на собствената ни Душа и само този глас трябва да бъде слушан що се касае до нашия дълг, ако искаме да не бъдем възпрепятствани от онези около нас. Индивидуалността трябва да бъде развита до краен предел и трябва да се научим да вървим из живота, като не разчита ме на никой друг, освен на собствената ни Душа за

ръководство и помощ, да поемем свободата си в двете си ръце и да се впуснем в света, за да спечелим всяка частица знание и опит, каквито са възможни.

Същевременно трябва да внимаваме да не нарушаваме на никого неговата собствена свобода, да не очакваме нищо от другите, но напротив, да сме винаги готови да ги подкрепяме във време, когато те имат нужда, или са в трудност.

Така всяка личност, която срещаме в живота си, били те майка, баща, съпруга, дете, приятел или непознат, става наш спътник и всеки от тях може да бъде по-голям или по-малък от нас що се касае до духовно развитие; но всички ние сме членове на едно общо братство и част от едно огромно общество, и правим едно и също пътешествие и със същата великолепна цел пред нас.

Трябва да бъдем устремени в решението си да спечелим, решени да достигнем върха на планината; нека нито за момент да не съжаляваме за подхлъзванията ни по пътя. Никакво голямо изкачване никога не е правено без подхлъзвания и падения и те трябва да бъдат приемани като опитности, които ще ни накарат по-малко да падаме в бъдеще. Никакви мисли за изминали грешки не бива да ни потискат; с тях е свършено и спечеленото чрез това знание ще ни помогне да не ги повтаряме. Усърдно трябва да вървим напред, никога да не съжаляваме и никога да не поглеждаме назад, защото миналото, дори от преди един час, е зад нас, а прекрасното бъдеще е блестящата си светлина е винаги пред нас. Трябва да отхвърлим всякакъв страх; той нивга не трябва да съществува в човешкия ум и е възможен, само когато загубим от погледа си нашата Съдба. Той ни е чужд, защото, като Синове на Твореца, Искри от Божествения Живот, ние сме не победими, неразрушими. Болестта очевидно е жестока, защото тя е наказание за лоши мисли и лоши дела, когато сме били жестоки към другите. Ето защо е необходимо да развием любов и братство в себе си до най-голяма мяра, тъй като това ще направи жестокостта в бъдеще невъзможна.

Развиване на Любовта ни води до осъзнаване на Единството, на истината, че всеки и всички от нас са от Единния Велик Творец.

Причината за всички наши неприятности е себето и отделността, а те изчезват веднага щом Любовта и знанието за великото Единство станат част от нашата природа. Вселената е Бог обективизиран; при нейното раждане тя е Бог прероден; при нейното закриване, е Бог по-високо развит. Същото е и с човека; неговото тяло е самият той, облечен в конкретна форма, обективна материализация на неговата вътрешна природа; той е израз на себе си, материализация на качествата на неговото съзнание.

В нашата Западна цивилизация имаме великолепния пример, голямото мерило за съвършенство и ученията на Христос, за да ни водят. Той действа

като Посредник между нашата личност и нашата Душа. Негова та мисия на земята бе да ни научи как да придобием хармония и връзка с нашето Висше Себе, с Нашия Отец, който е на Небето и чрез това да достигнем съвършенство според Волята на Великия Създател на всички.

В това направление са учили и Буда и други велики учители, които са идвали от време на време да ни по казват пътя към съвършенството. Няма половинчат път за човечеството. Истината трябва да бъде приета и човекът трябва да се съедини с безкрайния план за Любов на неговия Създател.

И така, излезте, мои братя и сестри, в блясъка на светлината на знанието за вашата Божественост и усилено и твърдо започнете да работите, да се включите във Великия План, да бъдете щастливи и да предавате щастие, като се включите към всички онези, които искат да служат на човечеството.

Кратки бележки от преводача и издателя

С д-р Едуард Бах вече сме приятели повече от тридесет години. Който е чел моята малка книга „В света на невидимото“, знае това. Той не само продължава своето усъвършенстване, като всяка индивидуалност в невидимата, отвъдната част на света, но продължава да работи и като лекар-лечител.

Най-голяма полза може да се извлече от медицинския метод, даден на човечеството чрез д-р Бах, когато едновременно с приемане на билките по хомеопатичния начин, болният прави и усилие да основе живота си на нормалния човешки морал. Той изисква човекът да пази собственото си съзнание от чуждо посегателство, а и сам да не насилва съзнанието на другите.

В много философски съвременни течения вече доста упорито се пише и говори за очакваната голяма промяна в съзнанието на човечеството; за водещата се вече упорита борба между Доброто и Злото под покровителството на Управляващия съвременния ни свят архангел Михаил.

За улеснение на читателя и главно на лекарите и лечителите, наименованията в първата част на книгата са дадени на три езика - английски, български и латински.

Превод от английски: Вера Гюлгелиева